

различни групи младежи – писатели, поети, журналисти. Такава група беше формирана и от писатели, поети, журналисти от Пиринския край. Имаше някои и от други краища. Тази група се контролираше, ръководеше политически от ЦК на РМС. Имаше специална комисия, която аз оглавявах. Групата поддържаше връзка чрез Евтим Георгиев-Евтич. Ние държахме много на тая група, тъй като чрез нея се опитвахме да влияем на цялата младеж от тези краища и на безпартийни и партийци. Стълбът на тази група, която провеждаше партийната линия, беше Никола Вапцаров заедно с Антон Попов. На нас ни беше много приятно, когато слушахме непрекъснато от Евтич, че при спорове, разясняване Вапцаров винаги е застава на принципни позиции и търпеливо и компетентно, от партийна гледна точка е изяснявал въпросите. И ние много възлагахме на него, тъй като там имаше младежи, които не бяха изградени като комунисти и трябваше да се работи върху тях. Касае се не само за младежи, които влизаха в групата, но и извън нея. Освен това аз съм бил на екскурзии с него на Витоша, слушал съм негови стихове от "Моторни песни". Правило ми е много силно впечатление изключителната скромност на Вапцаров. Затова той беше много обичан. Той приказваше съвсем естествено. Дружеше, живееше, работеше с всеки. Затуй беше обичан от всички без изключение. Никога не подчертаваше своята личност, своето присъствие. По съвсем непринуден начин, човешки начин печелеше и разширяваше връзките на нашата партия и на нашия РМС.

Третият момент, който според мен е най-интересен и най-важен в моята работа с Вапцаров:

Това беше през юли 1941 година. Доколкото си спомням втората половина на юли партията беше особено затруднена в набиране на другари за работа по военна линия – миноподдривна работа. Освен член на бюро на ЦК на РМС, аз бях и член на Военната комисия при Политбюро на ЦК на Партията. По това време от СССР пристигна